

Brókatáttur

1.
Gevið ljóð og lýðið á
og fallið ei í fátt,
meðan eg gangi upp á gólv
og kvøði Bróka tátt!

Niðurlag:

*Út at rógva fór Jóannis,
tað var ei til dans,
gitið man verða, meðan Kvívík stendur,
flundrutak hans*

2.
Jógvan vaknar í sínari song
morgun ein so snimma:
“Nú fýsir meg á sjógvin út,
eg vil ikki standa og spinna.”

3
Allar vekur hann bátsmenninar
undir Hellu lon,
seinast fór hann í húsið inn
til Jóannis Niklasson.

4
Tað var Jógvan Tummasson,
tekur til orða svá:
“Statt upp, Jóannis Niklasson,
tak sjókappan uppá!”

5
Svaraði Jóannis Niklasson,
tí lítil var í honum dugur:
“Tað eg fari í sjókappan,
tað er av lítlum huga!”

6
Jóannis setst upp undir seg,
títt við hondum þjakar,
rætt sum egg sjúk høna
runt í reiðri rakar.

7
Hálva økt hann klæddi seg,
so er sagt ífrá,
so fór hann í stovuna inn,
at grúgvuni læt hann stá.

8
Jóannis krevur sín morgunmat,
lágur er hann í beinum,
drittir hann sínum veli
sum steinstólpa á steinum.

9
Kristin liggur í síni song,
hoyrir, Jóannis gongur:
“Ger nú ikki eldslökking,
tú hin grái drongur!”

10
Tað er Jóannis Niklasson,
tekur til orða svá:
“Eg rívi brand úr ární út,
standist hvat av, ið má!”

11
Morgunmatin í høggu
og brandin í vinstu hond,
so gongur Jóannis Niklasson
niður til sjóvarstrond.

12
Men tá ið hann kom í urðina oman,
fekk hann veiðifall,
føturnir í veðrið upp,
og nakkin í helluna small.

13
So leikar teirra bátur á lunn
sum leysur knívur í skafti,
so var Jóannis í urðini kvikur,
líkasum kúgv í hafti.

14
Draga teir bát eftir urðini oman
eftir fornum vana,
so var Jóannis í urðini kvikur
rætt sum dreivaður hani.

15
“Hevði eg nú havt ein taraleypt
at slett upp á mín nakka,
hentari arbeiði var mær tað,
enn út á sjógvin at flakka.”

16
Tí sigur Jóannis Niklasson
av so lítlum huga:
“Betur var í urðini
undir taraleypti at toga!”

17
So kasta teir hann í eysrúmið
í bátin í stýriborð,
so róði Jóannis Niklasson
og talaði ikki eitt orð.

18
Rógva teir við bakkan suður,
besta mið man vera,
allir settust hellumenn
flundruagn at skera.

19
Allir teir, á bátinum vóru,
egndu fyri kalva,
uttan Jóannis Niklasson,
hann egndi fyri seg sjálvan.

20
Tað er Jóannis Niklasson,
tekur til orða svá:
“Eg vil hava ein stóran krók,
sum eg kann líta á.

21
Eg vil hava ein sterkan krók
fyri uttan nakað tjak,
eg havi droymt ein dreym í nátt,
betýðir eitt ódnartak.”

22
Bindur nú stein og ongul á,
alt upp í ein vasa,
kastar síðan út fyri borð
og niður á botn at ræsa.

23
Flundran kemur eftir botninum
við sínum maga svanga,
sær hon hesar fiskikrókar
sær fyri eygum hanga.

24
“Hetta munnu vera so raskir menn,
sum hesar krókar draga,
komi eg til at taka teir,
teir verða mær at skaða!”

25
Hetta munnu vera so raskir menn,
sum hesum krókum halda,
komi eg til at taka teir,
so komi eg mær í vanda.”

26
Men tá ið hon kom at Brókarkróki,
fullvæl hon hann kendi:
“Hetta man vera eitt ómenni,
sum heldur um henda enda.

27

Eg skal taka henda krók,
standist hvat av, ið má,
eg tori fáa gloypibita,
Brókina omaná!”

28

Fyrsta takið flundran tók,
fast hon á hann seig,
hendurnar út í sjógvin fóru,
búkur á stokki reið.

29

Annað takið, flundran tók,
fast hon á hann strongdi,
kvartali av vørrini
niður á bringu hongdi.

30

Jóannis liggur á stokkinum
og rópar av tungari neyð:
“Hjálp nú, Jógvan Tummasson,
hetta verður mín deyð!”

31

Jóannis liggur á stokkinum,
so man hans muður mæla:
“Hjálp mær, Jógvan Tummasson,
eg skal tær væl betala!

32

Fært tú ikki silvurpening
ella tess virði fult,
tak mína jørð í Mikinesi,
er betri enn reyðargull!

33

Tú tak mína jørð í Mikinesi
innan og uttan fyri garðar,
har hanga eingir lepar við
uttan Nilsí eitt túmark betala.

34

Hon fóðrar bæði neyt og seyð,
ryssur og so hestar,
súlan úti í Hólminum
hon man vera tann besta.

35

Kóparnir undir oynni liggja,
lundin flýgur í ring,
grásúlan í Hólminum
hon kann lýsi bringa.”

36

“Tá ið tú kemur á sjógvin út,
tá situr tú fyri eitt eiti,
betur kanst tú í urðini
undir taraleypi at teita.

37

Tá ið tú kemur á sjógvin út,
tá setst tú til at sukka,
betur kanst tú í urðini
undir taraleypi at knukka.”

38

Tað var Jógvan Tummasson,
snarlíga hann sær vendi,
so var hann í hondum kvikur,
hann fekk um Brókarenda.

39

Tveitti hann hann í eystrið inn,
tóktist fáa lætta,
glógva so eygu í hansara heysi
sum í nøkrum katti.

40

Jóannis liggur í rúminum,
gláður í hjartarøtur,
flundran var komin undir hogg,
áðrenn hann kom á føtur.

41

Jógvan dró ta flundru upp,
hann hin nýti drongur:
“Hoyr nú, Pætur Niklasson,
sit nú ikki longur!”

42

Pætur treiv eftir sóknarjarni
aftur eftir báti gongur:
“Hav nú kleppin til reiðar,
tú hin grái drongur!”

43

Fyrsta hogg var høggið væl,
tað høgdi hann Pætur,
Jóannis skuldi hakka til,
tá kom kleppur flatur.

44

Tóku teir flundru í bátin inn,
í hvørjum spreki knarkar,
Jóannis hann fekk sporl um heys,
so hann feyk aftur í barka.

45

Tað er Jóannis Niklasson,
strýkur sær um ennið:
“Skaðafiskur vart tú mær
í begynnili so enda!”

46

Jóannis tekur sín telgimudd,
stingur í kalvamønu:
“Fyrr tá vildi tú deyða meg,
nú skal eg tær løna!”

47

Flundrunar úti um Túgvunar,
tær eru ikki mjúkar at strúka,
hvør, sum kemur í holt við tær,
hann títt má lívið lúka.

48

“Saktans høvum vær leingi her
úti á sjónum hingið,
førum nú aftur til landanna
við tí, vær høvum fingið!”

49

Kvøðið havi eg kvæði mítt,
aftur man eg venda,
hetta kalla við Brókakvæði,
nú er táttur at enda.

Jógvan uppi í Stovu – Joen Mikkelsen